

Ουκρανία, Ουτοπία, Μακεδονία και Κύπρος-Ισραήλ Τουρκία
Άρθρο του Νικολάου Μέρτζου, Προέδρου της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών.

Η δραματική περιπέτεια της Ουκρανίας κατακλύζει τον δημόσιο λόγο στην Ελλάδα με τα συνήθη απλοϊκά στερεότυπα τα οποία εκσφενδονίζουν εναντίον αλλήλων οι μεν κατά των δε. Πλίνθοι και κέραμοι ατάκτως ερριμμένοι. Αλλά όλοι εκ καθέδρας! Όλοι μάλιστα επικαλούνται εναντίον αλλήλων τα ίδια ακριβώς επιχειρήματα: δημοκρατία, εθνική κυριαρχία, ελευθερία, ανθρώπινα δικαιώματα, λαός, διεθνές δίκαιο και διεθνείς συνθήκες.

Πλήρης σύγχυση εννοιών. Και στη μέση ο Διχασμός. Ωστόσο, τα γεγονότα βοούν και μαρτυρούν ότι:

1ον Στην Ουκρανία διεξάγεται μια αμείλικτη γεωστρατηγική αναμέτρηση. Η Δύση επιχειρεί τη στρατηγική περικύκλωση της Ρωσίας, η οποία αντεπιτίθεται για να υπερασπισθεί το στρατηγικό υπογάστριό της. Στην Κριμαία ναυλοχεί ο μοναδικός ρωσικός στόλος των θερμών θαλασσών και το ουκρανικό έδαφος παρέχει στους ρωσικούς αγωγούς φυσικού αερίου τη μοναδική δίοδο προς την Ν.Α. Ευρώπη.

2ον Μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Αυτοκρατορίας, η Ευρωπαϊκή Ένωση ενσωμάτωσε τις τρεις Σοβιετικές «Δημοκρατίες»: Λιθουανία, Λετονία και Εσθονία καθώς επίσης όλα τα σοβιετικά προτεκτοράτα της Ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων: Πολωνία, Ανατολική Γερμανία, Ουγγαρία, Τσεχία, Σλοβακία, Ρουμανία και Βουλγαρία που επί πλέον έχουν ενταχθεί στην Ατλαντική Συμμαχία.

3ον Στη διεθνή πολιτική δεν ισχύουν δικαιώματα ούτε δίκαιο. Ισχύουν μόνον συμφέροντα. Τα μικρά Κράτη κερδίζουν, ή τουλάχιστον δεν χάνουν, μόνον όταν επιλέγουν ισχυρές συμμαχίες που έχουν κοινά συμφέροντα. Αυτό μας δίδαξε ο Ελευθέριος Βενιζέλος μετά από πικρή εμπειρία.

4ον Δίκαιο είναι το συμφέρον του ισχυροτέρου και ουδέν άλλο. Ο ισχυρός παίρνει όσα του επιτρέπει η δύναμή του και ο αδύναμος παραχωρεί όσα του επιβάλλει η αδυναμία του, γράφει ο Θουκυδίδης. Αλλά οι διαμορφωτές πολιτικής, κοινής γνώμης και δημοσίου λόγου στην Ελλάδα παραμένουν ανελλήνιστοι και ανιστόρητοι.

5ον Το διεθνές δίκαιο παραβίασαν χωρίς να υποστούν καμιά κύρωση στον καιρό μας:

- Οι Ηνωμένες Πολιτείες όταν εισέβαλαν στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν,
- Η Ρωσία όταν κατέκτησε την Τσετσενία και την Οσετία,
- Το ΝΑΤΟ όταν βομβάρδισε τη Σερβία,

- Η Γαλλία, η Μεγάλη Βρετανία και η Ιταλία όταν βομβάρδισαν τη Λιβύη αφήνοντας πίσω τους χάος και αίμα,
- Η Δύση όταν εξοπλίζει και χρηματοδοτεί στη Συρία τη «δημοκρατική αντιπολίτευση» των αλληλοσφαζομένων ισλαμιστών φονταμελιστών,
- Η Τουρκία όταν κατέκτησε τη μισή Κύπρο και επί 40 χρόνια την κρατάει υπό στρατιωτική κατοχή,
- Η Δύση όταν διαμέλισε τη Σερβία και αναγνώρισε ανεξάρτητο Κράτος του Κοσσυφοπεδίου κ.ο.κ.

τον Δημοκρατία και ελευθερία δεν υπάρχει ούτε ποτέ υπήρξε στην Ουκρανία. Ανέκαθεν, μετά το 1991, επικρατεί η βία, η ολιγαρχία και η κλεπτοκρατία- υποχείρια εναλλάξ της Ρωσίας και της Δύσης με ίδιο πάντα αποτέλεσμα: την λαϊκή εξαθλίωση.

Τις πρόσφατες μεγάλες διαδηλώσεις στο Κίεβο προκάλεσε η εξαθλίωση των μαζών, η βεβαιότητα των απελπισμένων ότι θα εισέλθουν τζάμπα στον ευρωπαϊκό παράδεισο και η διαφθορά του φιλορωσικού καθεστώτος. Το ακριβώς αντίθετο είχε συμβεί όταν ο Λαός ανέτρεψε την εξίσου διεφθαρμένη δυτική μαριονέτα Γιούλια Τιμοσένσκο. Ο κορμός, η δύναμη και το επιτελείο των τελευταίων διαδηλώσεων είναι το (πρώην εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα) «Σβόμποντα» και ο ακόμη πιο ακραίος «Δεξιός Τομέας». Οι ηγέτες αυτών ανέλαβαν τώρα το Εθνικό Συμβούλιο Αμύνης και Ασφαλείας. Αυτοί είχαν διαπράξει την αιματοχυσία στην πλατεία Ανεξαρτησίας για να προκαλέσουν τη συμπαρατάση της κοινής γνώμης και των κυβερνήσεων της Δύσης. Υπεκκλήθη και κυκλοφορεί στο Διαδίκτυο τηλεφωνική συνομιλία όπου ο Εσθονός υπουργός Εξωτερικών Ούρμας Παέτ ενημερώνει την επί των Εξωτερικών υπάτη εκπρόσωπο της Ευρωπαϊκής Ένωσης λαίδη Κάθλιν Άστον ότι στην αντιπολίτευση ανήκαν οι ελεύθεροι σκοπευτές που δολοφονούσαν αδιάκριτα αστυνομικούς και διαδηλωτές.

7ον Η Δύση απαιτεί να τηρηθούν στην Ουκρανία οι διεθνείς συμφωνίες και αρχές δικαίου. Έπαθε προφανώς αμνησία κατ' επιλογήν. Οι τρεις επί τόπου απεσταλμένοι της Ε.Ε. Υπουργοί Εξωτερικών είχαν συμφωνήσει με τους ηγέτες της αντιπολίτευσης και του καθεστώτος συγκεκριμένα βήματα και, αμέσως μετά, εκλογές. Παρά ταύτα οι παραστρατιωτικές ομάδες και οι δολοφόνοι ελεύθεροι σκοπευτές των φασιστικών κομμάτων «Σβόμποντα» και «Δεξιός Τομέας» κατέλαβαν το Κοινοβούλιο όπου υπό την απειλή των όπλων εξανάγκασαν τους βουλευτές, που έως τότε στήριζαν το καθεστώς, να σχηματίσουν αντίθετη κυβέρνηση και να καθαρίσουν τον Πρόεδρο Γιανουκόβιτς που πράγματι ήταν διεφθαρμένος, ανίκανος και τυραννικός. Η νέα κυβέρνηση, όμως, είναι τόσο δημοκρατική και αδιάφθορη ώστε διόρισε Κυβερνήτες τους ολιγάρχες και τα όργανά τους Γκρόισμαν, Σιαπάκ, Προντάν κ.ά., οι οποίοι ανακηρύσσονται λευκές περισσότερες στη Δύση επειδή απλώς αυτός, που τους αποκάλυψε, ονομάζεται Πούτιν!

8ον Είναι πολύ σχετικές στην Ουκρανία οι έννοιες Λαός και Έθνος. Στη χώρα, που υπήρξε ζωτικό τμήμα της Ρωσίας και της Ιστορίας της, ζουν διαφορετικές εθνότητες και ισχυρές μειονότητες με διαφορετικές γλώσσες, θρησκείες και δογματικές ακόμη διαφορές. Οι λεγόμενοι «ρωσόφωνοι» στη μεγαλύτερη και πλουσιότερη ανατολική πλευρά και στην Κριμαία είναι απλώς Ρώσοι. Υπενθυμίζεται ότι στην αρχή επί μακρά χρόνια ονομάζονταν «αλβανόφωνοι» στην Ελλάδα οι Αλβανοί των Σκοπίων!

Στη δυτική πλευρά, που συνορεύει με την Ε.Ε., ζουν Ουκρανοί εθνικιστές που κατά κανόνα δεν είναι Ορθόδοξοι. Θεωρούν εθνικό ήρωα τον Στέπαν Μπαντέρ, που επί κεφαλής της οργάνωσης ΟΥΝ, το 1941 υποδέχθηκε στο Λβοφ σαν απελευθερωτές τους

Γερμανούς εισβολείς, πολέμησε στις γραμμές της Βέρμαχτ και ανεκήρυξε ανεξάρτητη την Ουκρανία. Μετά τους σφαγίασε ο Στάλιν. Αλλά ήταν Γεωργιανός.

Τα παραπάνω αδρομερή σημεία της εν εξελίξει γεωστρατηγικής αναμετρήσεως Δύσης - Ανατολής στην Ουκρανία δεν έχουν απλώς θεωρητικό ενδιαφέρον για την Ελλάδα ούτε αποτελούν πεδίο ιδεοληπτικών αποφθεγμάτων και γελοίας πολιτικής κριτικής. Μακάρι, άλλωστε, να έθιγαν μόνον τα υπαρκτά ελληνικά οικονομικά συμφέροντα. Είναι στρατηγικό διακύβευμα υψίστης σημασίας.

Μετά το πρωτοφανές Βατερλώ της στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν και στην εκτός πραγματικότητας «Αραβική Άνοιξη», η εν παρακμή Δύση με επί κεφαλής τις Ηνωμένες Πολιτείες έχασε τον έλεγχο των παραδοσιακών ενεργειακών πηγών της στη Βόρειο Αφρική και στη Μέση Ανατολή.

Απομένουν υπό τον έλεγχο δυτικών εταιρειών τα τεράστια αποθέματα φυσικού αερίου της Κασπίας στο Αζερμπαϊτζάν καθώς επίσης και τα σημαντικά κοιτάσματα αερίου στις ΑΟΖ του Ισραήλ, της Κύπρου και –τα πρώτα– της Ελλάδος. Τα χρειάζεται απαραίτητα η Ευρώπη για να κινήσει την οικονομία της. Δεν τα χρειάζεται η Αμερική διότι παράγει πλέον πετρέλαιο από σχιστολιθικά πετρώματα. Χρησιμοποιεί, όμως, τα κοιτάσματα της Ανατολής για να χειρίζεται στρατηγικά την ενεργειακή εξάρτηση της Ευρώπης.

Η Ρωσία διαθέτει άφθονο φυσικό αέριο το οποίο προορίζει για τον αναγκαίο εφοδιασμό –και την συναφή εξάρτηση– της Ευρώπης. Ήδη από Βορρά, μέσω του μεγάλου αγωγού Nordstream και της Βαλτικής, εφοδιάζει τη Γερμανία. Οι υπόλοιποι, όμως, ρωσικοί αγωγοί πρέπει να διασχίσουν –και διασχίζουν– την Ουκρανία με προορισμό τη Νότιο και την Ανατολική Ευρώπη. Εκεί, λοιπόν, στην Ουκρανία επιχειρεί η Ουάσιγκτον να κάνει της Ρωσίας το μοιραίο ματ στη στρατηγική σκακιέρα.

Εντωμεταξύ έχουν υπογραφεί διμερείς συμφωνίες και βαίνει προς κατασκευή ο νότιος ρωσικός αγωγός Southstream ο οποίος από τα ουκρανικά παράλια θα διασχίσει υποβρύχια τη Μαύρη Θάλασσα και θα καταλήξει στη Βουλγαρία από όπου διακλαδίζεται σε Σκόπια, Σερβία, Ουγγαρία, Αυστρία και Ρουμανία

Ο αντίστοιχος ανταγωνιστικός δυτικός αγωγός Nabucco, με ευρωπαϊκή αφετηρία πάλι τη Βουλγαρία, έχει εγκαταλειφθεί και τη θέση του κατέλαβε ήδη ο αγωγός Trans-Adriatic Pipe Line ο οποίος θα μεταφέρει φυσικό αέριο του Αζερμπαϊτζάν από την Κασπία στη Ν.Α. Ευρώπη. Διασχίζει την Τουρκία, την Ελλάδα στη Θράκη και στη Μακεδονία, ανέρχεται στην Αλβανία και υπό την Αδριατική καταλήγει στην Ιταλία όπου ήδη λειτουργεί πλήρες δίκτυο μεταφοράς από την Κεντρική και Δυτική Ευρώπη του οποίου θα αντιστραφεί απλώς η ροή.

Ήδη οι σχετικές διεθνείς συμφωνίες έχουν υπογραφεί τον Ιούνιο 2013. Ένας κλάδος του αγωγού Trans-Adriatic Pipe Line θα ανέλθει στη Βουλγαρία με την οποία υπεγράφη επίσης συμφωνία και ένας δεύτερος διατίθεται στα Σκόπια με πιθανή προοπτική το Κοσσυφοπέδιο και τη Σερβία.

Ο αγωγός αυτός αποτελεί αναμφισβήτητη στρατηγική κατάκτηση της Ελλάδος και αναδεικνύει τη μεγάλη σημασία της Μακεδονίας, που τα 21 προηγούμενα χρόνια υποτιμούσε χυδαία η Αθήνα. Αλλά δεν είναι ο μοναδικός μακεδονικός πεσσός της Ελλάδος. Η Μακεδονία, με επίκεντρο τη Θεσσαλονίκη, υποβαστάζει και τροφοδοτεί τη Μεσοβαλκανική Ζώνη της οποίας επί πλέον εγγυάται την ασφάλεια και τις μεταφορές προς/από τις θερμές θάλασσες.

Η Μεσοβαλκανική Ζώνη (Βουλγαρία, Σκόπια, Αλβανία, Κοσσυφοπέδιο, Σερβία, Μαυροβούνιο και Βοσνία-Ερζεγοβίνη) αποτελεί τον συντομότερο στρατιωτικό διάδρομο ασφαλείας από την Αδριατική Θάλασσα προς/από τα κοιτάσματα της Κασπίας και ο μοναδικός πλέον χώρος διελεύσεως των ενεργειακών αγωγών Δύσης-Ρωσίας. Τα κατακερματισμένα μικρά Κράτη της, εχθρικά μεταξύ τους ανά ζεύγη, αποτελούν ουσιαστικά προτεκτοράτα της Δύσης όπου το ΝΑΤΟ έχει εγκαταστήσει τις ισχυρότερες αεροναυτικές και χερσαίες βάσεις του. Ωστόσο, λόγω εγγενών εσωτερικών προβλημάτων, είναι εξαιρετικώς ασταθή και μοιάζουν με κινουμένη άμμο. Η Ελλάδα, παρά την τρομερή πολυμερή κρίση της, αποτελεί το μακράν σταθερότερο, φιλικότερο και πολλαπλώς πιο ανεπτυγμένο Κράτος μέλος της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ που διατηρεί επίσης, χωριστά, στρατηγική σχέση με τις Ην. Πολιτείες.

Σε πείσμα των αδιεξόδων ιδεολογημάτων από αριστερά και της εξίσου αδιέξοδης βάρβαρης πατριδοκαπηλίας από δεξιά, η πραγματικότητα δεν επιτρέπει καμιάν απολύτως αμφισβήτηση ότι η ασφάλειά της, η εδαφική ακεραιότητά της και η ευημερία της βρίσκονται αποκλειστικά στους κόλπους της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ παρά τα προφανή λάθη και την ηγετική παρακμή της Δύσης.

Το επόμενο ισάξιο στρατηγικό πλεονέκτημα της Ελλάδος βρίσκεται στον Νότο. Πέραν από τα πρώτα βέβαια –αλλά και τα αναμενόμενα επόμενα– κοιτάσματα φυσικού αερίου της χώρας η Ελλάδα βρίσκεται στην κορυφή του στρατηγικού τριγώνου Κύπρος-Ισραήλ-Τουρκία. Είναι για τη Δύση το σημαντικότερο μετά την απώλεια (προς το παρόν;) της Μέσης Ανατολής και της Βορείου Αφρικής την οποία ελέγχει στρατιωτικά. Ο σχεδιασμός, που προωθεί η Ουάσιγκτον, προβλέπει δύσκολα διλήμματα και ανάλογα βήματα:

Α. Συμφωνία στο Κυπριακό για ένα ενιαίο, διζωνικό, δικοινοτικό ομοσπονδιακό Κράτος μέλος της Ε.Ε. με μια ιθαγένεια και μια κυριαρχία

Β. Ειδική συμμαχία Ελλάδος-Κύπρου-Ισραήλ-Τουρκίας και

Γ. Μεταφορά των κοιτασμάτων αερίου προς την Ευρώπη μέσω Τουρκίας-Ελλάδος.

Κρίσιμη παράμετρος όλων αυτών είναι η τελική κατάληξη της ουκρανικής κρίσης.

Το ζητούμενο είναι να ιεραρχηθούν αυστηρά τα ελληνικά συμφέροντα και να συμπέσουν με τα συμμαχικά. Διαφορετικά, η νεότερη Ιστορία δείχνει τι συνέβη σε αντίθετες περιπτώσεις.

Κριμαϊκός Πόλεμος το 1853, Γαλλία και Αγγλία συμμαχούν με την Οθωμανική Αυτοκρατορία εναντίον της Ρωσίας, οι Έλληνες και οι Βασιλείς τους τάσσονται με το «Ξανθόν Γένος» με επαναστατικά κινήματα. Οι Αγγλο-Γάλλοι καταλαμβάνουν την Αθήνα και αναγκάζουν τον Όθωνα να τερματίσει αμέσως τα επαναστατικά κινήματα σε Μακεδονία, Θεσσαλία και Ήπειρο.

Την περίοδο 1963-1973 η Κυπριακή Δημοκρατία προκάλεσε τη Δύση και το 1974 η Τουρκία κατέκτησε την μισή.

Το 1915 η ελληνική ηγεσία διχάσθηκε μεταξύ Γερμανίας και Δύσης. Αγγλία και Γαλλία κατέλαβαν τη Θεσσαλονίκη, εγκατέστησαν την κυβέρνηση Εθνικής Αμύνης υπό τον φίλο τους Ελευθέριο Βενιζέλο και χώρισαν την Ελλάδα σε δύο αντίπαλα εμπόλεμα Κράτη.

Το 1917 κατέλαβαν την Αθήνα, εγκατέστησαν Πρωθυπουργό τον Ελ. Βενιζέλο και εξεθρόνισαν τον Βασιλέα Κωνσταντίνο.

Μικρασιατική Εκστρατεία, εκλογές το 1920 και επάνοδος του Κωνσταντίνου, χάνει όλους τους συμμάχους η Ελλάδα και το 1922 έρχεται η Μικρασιατική Καταστροφή.

Τα εθνικά συμφέροντα και πλεονεκτήματα προϋποθέτουν άξια ηγεσία, καρδίαν καθάραν και νήφουσαν, γρήγορον νουν και σώφρονα λογισμόν. Γκέγκε; Αλλιώς, μεταβάλλονται σε μπούμερανγκ.